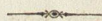

„Я извади ми, Яно ле, мой-те скорни,
 Да ми измієшъ — бѣли-ве подзе!“
 Кога изваде, — десни-отъ скоренъ,
 Вчасотъ го позна — лудо-то младо:
 „Я ми те чекаѣ, лудо ле, деветъ години,
 За то'а носеѣ — цѣрна марама,
 Я тебе, лудо, — не забора'иѣ.“

461.

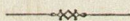
Еребичице ребумъ шарена
 По поле шеташъ, високо леташъ,
 Далеку гледашъ, бога ми молишъ:
 На куки слана, во куки слава,
 Да му је жива домакину глава. —

462.

Дека те едношъ целиваѣ,
 Янъ Яно мори! *)
 Ясъ не те тебе изедоѣ,
 Та крена тешка давіа
 На тіе Турци залами,
 На тіе земски сеймени?

Тешка ме глоба глобі'е,
 Цѣрна ресачка Янинска,
 Со дванадесетъ ширити,
 Со тринадесетъ петлици;
 'Се-то ми рубо плені'е.

463.

„Що си повенала, мила Яно, како ленъ за вода,
 Како ленъ за вода — босильокъ за сенка?“ —
 „Я да ти кажамъ, желенъ горокъ, що су повенала,
 Како ленъ за вода, — — босильокъ за сенка.
 Ясъ лели си имаѣ, — — едничкего брата,
 И той не је овде, — — тукъ ми заскитало,
 Ми го кажвѣтъ брата — — кѣде ми ошолъ;
 Братецъ ми ошолъ, — — въ гора араміа
 Въ гора араміа, — — въ поле кеседжіа.“

*) Янъ Яно мори — съ повторить на 'секои стихъ.